

TISDAG

Låt dem inte ha allt det här för sig själv

Snubblar på ledsamt vinterväglag över parkeringen – jag och mitt sällskap. Vid entrén lyser det välkomnande av ljusspel och skyltar. Innan helgen var det länge sedan jag var på teater. Senast var på Dramaten och någon viktig uppsättning som kan ha varit I väntan på Godot. "I väntan på vadå?", sade min kompis. Jag hade egentligen inget bra svar. Nu var det "Kändisfeber" på Västerbottensteatern. En komedi visste jag, annars inte mycket. I foajén möts vi av teaterrävar, damer med kläder i just rävfärger, män i viktiga glasögon och slips stoppat under stickat. Vinglas alltid med rött. Alldeles för lite ungdom. Kliché.

En sprakig högtalare ropar att det nu bara är minuter kvar och jag hänger duffeln slarvigt bland dyra ytterrockar. Sätter mig på plats som bokats till långt bak i salen, lägger benen i kors och ser snart en blond ungdom med nyvaket hår öppna kylskåpet till höger på scenen. Sedan är jag inne familjen Bolins värld. Inte ens min grannes rossliga hals får mig att tveka, högljudda skratt på fel ställe viftar jag bort. Hon som tvärt blev nö-

dig likaså. När sedan ljusen tänds för paus hoppar jag till som ur mardröm och slungas ut till verkligheten med ömmande träsmak.

Vid kaffet överhör jag äldre damer som inte tycker att det är "nog djupt". Fnissar till åt inställningen att vanligheten helst inte ska förstå, men sväljer det begynnande skrattet tillsammans med en sked morotskaka. Jag tror inte att det är finkulturens eget fel att folk – alltså gemene ungdom – inte vill, jag tror att det är lärjungarna – alltså rävarna – som sprider felaktiga läror. Gör anteckningar om detta på min telefon så att jag inte ska glömma att bidra. Som då Christer Sandelin skulle döda klimathotet genom att sluta använda hårspray med ozon. Men istället försöka döda kulturhotet genom att sluta skriva krönikor som enbart handlar om Annika Norlin. Ett "plats på scen", dånar plötsligt i rummet som någon gång gått och blivit nästan folktomt. Tar en desperat och alldeles för stor sista klunk ur min kaffekopp, torkar med armen och tackar mig själv för det underbara med att bära rutiga skjortor där fläckar inte syns. Bara luktar.

Tillbaka i stolen. Det jag skrattat åt i första akten visar sig efter pausen vara mörkare än jag anat. Inte bara en bild av hur vi ser på kändisskap med dokusåpor som överträffar varandra med att visa mer av allt. Istället också tragedi inom en familj och inom karaktärerna, i en värld som barnstjärna eller proffsskejtare. Kärlek i förskingring och känslan av att inte rätta till. Skådespelet är stundtals skådespel men nästan hela tiden känns det lika äkta som ett barns sinne. Karaktären Röken är så märkligt perfekt att man undrar om han helt enkelt gått vilse och bara hamnat på scen utan att veta om det. Ibland blir det faktiskt också så gripande som jag trodde att en komedi inte kunde bli, så gripande att jag – om inte Anthony & The Johnsons "Hope There's Someone" hade slutat precis där den slutade – hade börjat storgråta.

Sitter senare på kvällen med ett leende på läpparna men fundering i sinnet: hur jag ska göra min Christer Sandelin? Förstår snabbt att ett par tusen tecken inte kommer att övertyga då krönikor ska vara fest och inte att peka med hela handen. Se

det här istället som en ödmjuk vädjan. Jag tycker att vi tillsammans ska sluta bråka om vargar och istället rikta fokus mot något farligare. Teaterrävar. Slå hål på klichén och låt dem inte ha allt det här underbara för sig själv. Gå på teater! Och ungdomar: det är faktiskt precis som 3D-bio men utan de fjantiga glasögonen.

KRÖNIKA

JOHAN FORSBERG